

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การค้าประเวณี เป็นของมีมาแต่โบราณ และนับ เป็นอาชีพที่เก่าแก่ที่สุดในโลก (สุภัตรา
สุภาพ, 2525 : 130) ดังนั้น ปัญหาโส เภณีจึงนับ เป็นปัญหาเก่าแก่ที่มีมาพร้อมกับความเจริญของ
มนุษย์ มนุษย์ยิ่งมีความเจริญมากขึ้นเท่าใด เรื่องของโส เภณีก็ยิ่งทวีความยุ่งยากและสลับซับซ้อน
ขึ้น เพียงนั้น จนดูประหนึ่งว่าความ เจริญของมนุษย์กับปัญหาโส เภณี เป็นของควบคู่กันจนไม่อาจที่จะ
แยกออกจากกันได้

ปัญหาโส เภณี เป็นปัญหาที่นำความยุ่งยากและความ เลื่อมโทรมมาสู่สังคมของประเทศและ
เป็นปัญหาเรื้อรังมานาน เกือบทุกประเทศโดยเฉพาะประเทศไทย ปัญหาโส เภณี เป็นปัญหาที่จะนำไป
ไปสู่อาชญากรรมอีกหลายแขนง และความชั่วร้ายหลายประการนับตั้งแต่การแพร่เชื้อกามโรค การ
แสวงหาผลประโยชน์ของกลุ่มผู้ทุจริต ปัญหาการฆ่าชิงทรัพย์ รวมถึงความ เลื่อมโทรมทางศีลธรรม
ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามของไทย (กิตติ เสริบุตร, 2517 : 42)

ตามพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 อัน เป็นกฎหมายที่ใช้กันอยู่ใน
ปัจจุบัน ไม่ได้ระบุนำ "โส เภณี" ไว้ แต่ได้ให้ความหมายของการค้าประเวณีไว้ว่าหมายถึง

"การยอมรับการกระทำชั่วเรา หรือการยอมรับการกระทำอื่นใด หรือการกระทำอื่นใด
เพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่น อันเป็นการสาส์นเพื่อสินจ้าง ทั้งนี้ไม่ว่าผู้ยอมรับ
การกระทำและผู้กระทำจะเป็นบุคคลเพศเดียวกันหรือคนละ เพศ" (เสถียร วิชัยลักษณ์ และคณะ,
2516 : 6)

จะเห็นได้ว่า การค้าประเวณีนั้นไม่ได้จำกัดเฉพาะ เพศหญิงเท่านั้น นับเป็นค่านิยมที่มีความหมายกว้างขวางและสอดคล้องกับสภาวะการณในปัจจุบัน กล่าวคือ นอกจากโสเภณีหญิงที่พบเห็นกันอยู่ทั่วไปแล้ว ยังมีโสเภณีชายเกิดขึ้นอีกมากมายเช่นกัน

ในประเทศไทย ประวัติความเป็นมาของโสเภณีชายนั้น ยังไม่มีเอกสารชิ้นใดยืนยันให้เห็นเด่นชัดนัก แต่จากการที่กฎหมายระบุเรื่องการกระทำในเพศเดียวกันด้วย ย่อมสันนิษฐานได้ว่าโสเภณีชายมิได้เพิ่งเกิดขึ้น แต่มีมานานพร้อม ๆ กับกับโสเภณีหญิงโดยที่สังคมไม่ได้ให้ความสำคัญต่อปัญหาโสเภณีชาย เท่ากับปัญหาของโสเภณีหญิง ในอดีตโสเภณีชายก็คือ "กะเทย" ซึ่งหมายถึงชายที่มีความพิการทางจิต ชอบทำตัวให้คล้ายคลึงผู้หญิง เทียวเตร็ดเตร่อยู่ทั่วไปคอยหาเหยื่อชายชาวต่างประเทศตามถนนหนทางและสถานที่ต่าง ๆ (เฉลิมพล สัตตภากรณ์, 2508 : 7) ระยะเวลาที่พบเห็นกะเทยออกค้าประเวณีคือ ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 สงบลงใหม่ ๆ มีทหารสหประชาชาติเข้ามาอยู่ในประเทศไทย ก็เริ่มเกิดมีกะเทยออกหากินกับทหารสหประชาชาติเหล่านี้ (อนุสรณ์ บุญชิต และกิริพันธ์ อนุวัชรา, 2529 : 35) และต่อมาก็พบเห็น "กะเทย" เหล่านี้ออกทำการค้าประเวณีตามสวนสาธารณะหรือตามงานบอลต่าง ๆ นำมาซึ่งความน่ารังเกียจและน่าอัปยศขายหน้าเป็นอย่างมาก (กิตติ เสริบุตร, 2517 : 12)

จากหลักฐานดังกล่าว โสเภณีที่ค้าประเวณีให้แก่เพศเดียวกัน คือ กะเทยหรือกลุ่มคนรักร่วมเพศเท่านั้น แต่ปัจจุบันสถานการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม โสเภณีชายในปัจจุบันมิใช่อาชีพเฉพาะของคนรักร่วมเพศ คนรักร่วมเพศหรือชายแท้เริ่มหันมาประกอบอาชีพนี้กันอย่างมากมายทั้งรูปแบบในการค้าประเวณีก็แตกต่างไปจากเดิม กล่าวคือ แต่เดิมโสเภณีชาย หรือ "กะเทย" มักแต่งตัวเป็นผู้หญิงออกค้าประเวณีกับผู้ชาย เป็นส่วนใหญ่ แต่ในปัจจุบันโสเภณีชายซึ่งเป็นชายแท้ ๆ กลับหันมาค้าประเวณีกับกลุ่มรักร่วมเพศแทน และพบเห็นได้ทั่วไปในสังคม

สาเหตุหนึ่งที่ส่งผลให้โสเภณีชายในปัจจุบันมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นก็คือ การกล้าเปิดตัวมากขึ้นของกลุ่มรักร่วมเพศในประเทศไทย รวมทั้งการสั่งไหลเข้ามาปักหลักอยู่ในเมืองไทยของกลุ่มรักร่วมเพศชาวต่างชาติ ที่ขนานนามเมืองไทยว่าเป็น "เกาะมหาสมบัติ" (TREASURE ISLAND)

หรือสวาทร์คบนดินของพวกเขา ซึ่งส่งผลให้สถานบริการเฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศเกิดขึ้นอย่างมากมาย ทั้งในเขตกรุงเทพมหานคร และตามต่างจังหวัด เช่น เชียงใหม่ ภูเก็ต เมืองพัทยา ซึ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่นิยมของชาวต่างประเทศ (อนุสรณ์ บุญชิต และกิรนนท์ อนุวิชา, 2529 : 12, 57, 94)

ปัจจุบันข้อมูลจากกองกามโรค กรมควบคุมโรคติดต่อ ระบุว่า เฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร สถานบริการเฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศขณะนี้ มีจำนวนทั้งหมด 59 แห่ง มีพนักงานบริการชายทำงานอยู่ประมาณ 1,089 คน ซึ่งรูปแบบของสถานบริการดังกล่าวมีทั้งลักษณะบาร์ หรือไนท์คลับ, COCKTAIL LOUNGE หรือ PUB, ร้านอาหาร และสถานบริหารร่างกาย แตกต่างกันไป แต่อย่างไรก็ตามทุกสถานบริการจะมีพนักงานชายไว้คอยบริการลูกค้ากลุ่มรักร่วมเพศทั้งชาวไทย และชาวต่างประเทศ ซึ่งลูกค้าสามารถนำพนักงานชายออกนอกสถานบริการ (หรือที่นิยมเรียกกันว่า "ออฟ") เพื่อจุดประสงค์ในการมีเพศสัมพันธ์ โดยเสียค่าบริการให้กับทางสถานบริการและพนักงานชายคนนั้น ๆ ไปด้วย นับว่าสถานบริการเหล่านี้ เป็นสถานบริการมุ่งการค้าประเวณีเป็นหลัก โดยนำธุรกิจในรูปแบบต่าง ๆ มาบังหน้า และพนักงานบริการชายที่กล่าวถึงเหล่านี้ ก็คือ โสเภณีชายนั่นเอง (มรกด, ปีที่ 1 ฉบับที่ 5 : 20)

จากตัวอย่างการสัมภาษณ์พนักงานบริการชายหรือโสเภณีชาย ในสถานบริการเฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศที่ทำงานอยู่ โดยเฉลี่ยจะมีอายุระหว่าง 18-28 ปี (มิถุนา, ปีที่ 12 ฉบับที่ 18 และมรกด, ปีที่ 2 ฉบับที่ 4) และที่พบอายุต่ำสุดก็คือ 15 ปี (มิตเวย์, ปีที่ 1 ฉบับที่ 12 : 63) จากการสัมภาษณ์เจ้าของสถานบริการเฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศแห่งหนึ่ง กล่าวถึงการเลือกรับเด็กเข้าทำงาน จะเลือกเฉพาะผู้ชายและถ้าเด็กไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศแบบรักร่วมเพศมาก่อนตนเองก็จะสอนให้ (มิตเวย์, ปีที่ 1 ฉบับที่ 2 : 24) ซึ่งนับว่า เป็นการปลูกฝังพฤติกรรมรักร่วมเพศให้กับเด็ก โดยเฉพาะวัยรุ่นชายซึ่งเป็นวัยที่กำลังเริ่มมีความสนใจ มีอารมณ์เพศหรือยังไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศกับเพศใดมาก่อน เมื่อได้ลองมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ก็อาจจะพอใจและประพฤติดังมาจนเป็นนิสัย ทำให้ตนเองกลายเป็นรักร่วมเพศในเวลาต่อมาได้ (จารุวรรณ

กันทะปิตย, 2531 : 22) และในปัจจุบันนี้มีเด็กวัยรุ่นชายจำนวนมากไม่น้อยที่ต้อง "ติดกับ" เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของปัญหาครอบครัวร่วมเพศ เนื่องจากความจำเป็นและความบีบคั้นทางด้านเศรษฐกิจ

ปาน บุณนาค ช่างทำผม เกย์ชื่อดังลงทุนไปศึกษาข้อเท็จจริงในเรื่องเกี่ยวกับคนรักร่วมเพศที่หาकिनบริเวณสนามหลวงด้วยตนเอง ได้สรุปข้อคิดไว้ว่าชีวิตของคนรักร่วมเพศเหล่านั้น ล้วนฐานะเศรษฐกิจทางบ้านไม่ดี กล่าวคือ พ่อแม่ยากจนมาก ตนเองจึงจำเป็นต้องออกมาค้าประเวณีโดยยืนอยู่ตามสนามหลวง หรือเดินอยู่แถวพัฒนาพงศ์ ในช่วงแรกของการหาकिन คนรักร่วมเพศเหล่านั้นยังไม่มีความรู้สึกว่าตนเองเป็นรักร่วมเพศเลย แต่จำเป็นต้องค้าประเวณีกับกลุ่มรักร่วมเพศเพราะต้องการเงิน เมื่อทำไปบ่อยครั้งเข้าก็เริ่มมีความสุขกับการมีเพศสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศ ประกอบกับการมีรายได้ที่ทำให้ฐานะดีขึ้น เมื่อทำเป็นระยะเวลาาน ๆ จึงทำให้เป็นรักร่วมเพศไปด้วย (อนุสรณ์ บุญชิต และถิรพันธ์ อนุวิชา, 2529 : 34) เหล่านี้ย่อมชี้ให้เห็นว่า ผลเสียจากการประกอบอาชีพโสเภณีชายก็คือ ทำให้วัยรุ่นชายมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากเดิมกลายเป็นรักร่วมเพศได้

พฤติกรรมรักร่วมเพศถือว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของสังคม ทำให้มาตรฐานของสังคมเสียไป และไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม มักจะได้รับการดูถูกเหยียดหยามและวิพากษ์วิจารณ์อย่างเสีย ๆ หาย ๆ คนที่เป็นรักร่วมเพศมักจะประสบปัญหากับตนเองคือจะถูกสังคมมองในลักษณะของความผิดปกติ วิปริตทางเพศ บ้ารังเกียจ บ้าสมเพศ บ้าลงโทษ และถูกกีดกันในสิทธิและโอกาสทางสังคมบางอย่าง เช่น การรับจ้างทำงาน เป็นต้น (เพ็ญมาศ กำเนิดโทน, 2528 : 6) นอกจากนี้คนรักร่วมเพศจะมีความลำบากใจในการปรับตนเอง ไม่มีความสุขทั้งกายและใจ เมื่อตรวจสอบทางด้านจิตใจและจิตวิทยา พบว่า คนรักร่วมเพศยังมีปัญหาอื่น ๆ อีกมาก เช่น ปัญหาทางด้านมนุษยสัมพันธ์ ปมด้อย ปัญหาทางด้านประสาทและจิต (สมโภชน์ สุขวัฒนา, 2516 : 119-120)

ปัจจุบันสังคมประสบปัญหาเกี่ยวกับกลุ่มรักร่วมเพศที่มีจำนวนมากพออยู่แล้ว ยิ่งโสเภณีชายมีแนวโน้มที่จะ เปลี่ยนพฤติกรรมตัวเองมาเป็นรักร่วมเพศได้ นับว่าอาชีพโสเภณีชายมีส่วนทำให้

จำนวนกลุ่มคนรักร่วมเพศมากขึ้น นามาน่าซึ่งปัญหาสังคมมากยิ่งขึ้น อย่างน้อยในแง่ของทรัพยากรมนุษย์ที่ประเทศชาติกำลังต้องการ ต้องขาดคุณภาพ กล่าวคือ มีปัญหาทางด้านจิตวิจรวมทั้งการปรับตัวในสังคม เมื่อทรัพยากรมนุษย์ในประเทศที่มีปัญหาดังกล่าวมีจำนวนมากขึ้น การพัฒนาประเทศย่อม เป็นไปได้ยากยิ่งขึ้น เช่นกัน

นอกจากนั้น โสเภณีชายยังก่อให้เกิดปัญหาการแพร่เชื้ออามโรคอีกด้วย ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มรักร่วมเพศ มักจะมีเพศสัมพันธ์ที่ผิดไปจากปกติธรรมดา กล่าวคือ มีการใช้มือ ปาก และทวารหนัก ซึ่งก่อให้เกิดความเจ็บป่วยด้วยโรคต่าง ๆ แทบทุกส่วนของร่างกายได้ง่าย (อนุสรณ์ บุญชิต และถิรพันธ์ อนุวิชา, 2529 : 101) ประกอบกับกลุ่มรักร่วมเพศ มักมีความสัมพันธ์ทางเพศแบบไม่จริงจังยั่งยืน สาโลอน เป็นความสัมพันธ์แบบชั่วคราวชั่วคราว (อุดมศิลป์ ศรีสงนาม, 2529 : 85) ซึ่งความสาโลอนทางเพศนี้ก่อให้เกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่อันตรายหลายชนิด ทั้งนี้โสเภณีชายทั้งหลายจำต้องยอมมีเพศสัมพันธ์กับกลุ่มรักร่วมเพศในรูปแบบดังกล่าว โดยเฉพาะการมีเพศสัมพันธ์กับกลุ่มรักร่วมเพศชาวต่างชาติ ย่อมมีโอกาสทำให้เกิดการติดเชื้อรวมถึง การแพร่เชื้ออามโรคที่เป็นอันตรายอื่น ๆ ได้ โดยเฉพาะโรคภูมิคุ้มกันบกพร่อง หรือโรคเอดส์ ("Aids" ย่อมาจากคำว่า Acquired Immune Deficiency Syndrome) ซึ่งนับเป็นโรคระบาดที่ถูกขนานนามว่าเป็น "โรคระบาดของเกย์" (อนุสรณ์ บุญชิต และถิรพันธ์ อนุวิชา, 2529 : 64) กลุ่มที่เสี่ยงต่อการเป็นโรคเอดส์กลุ่มหนึ่งก็คือ โสเภณีชาย นั่นเอง (ฐานเศรษฐกิจ ฉบับพิเศษ, 2531 : 16) เนื่องจากโสเภณีชายจำเป็นต้องมีคู่นอนไม่ซ้ำหน้า โดยเฉพาะกับชาวต่างชาติ ดังนั้นโอกาสในการติดเชื้อโรคเอดส์นี้ เป็นไปได้มาก จากการเจาะเลือดในกลุ่มผู้เสี่ยงต่อการเป็นโรคเอดส์นี้ค้นพบว่า อัตราการติดเชื้อโรคเอดส์ในกลุ่มชายอาชีพพิเศษ หรือโสเภณีชายนั้น มีอัตราการติดเชื้อมากเป็นอันดับสองรองจากกลุ่มผู้ใช้ยาเสพติดชนิดฉีด คือจากจำนวนโสเภณีชายที่เข้ารับการตรวจเลือด 2,891 คน อัตราการติดเชื้อในกลุ่มที่ตรวจ พบว่ามีจำนวนถึงร้อยละ 1.28 (วิวัฒน์ วิจารณ์วิทยากร, 2531 : 4)

นอกจากปัญหาดังกล่าวแล้ว บ่อยครั้งที่มักจะพบเห็นข่าวพาดหัวบนหน้าหนังสือพิมพ์ เกี่ยวกับการมาตกรรมเพื่อหวังชิงทรัพย์ระหว่างคู่รักร่วมเพศ สร้างความหวาดผวากับบรรดาคนรักร่วม

เทศมาก ส่วนหนึ่งของมาตรการนั้นมักจะ เป็นโศก ภัยพิบัติที่ผู้ขายซื้อบริการ โดยการหาไปมีเพศสัมพันธ์ ที่ห้องนอนของคน หรือตามโรงแรม่านรูด (บ็อน 2, 2529 : 31) ซึ่งถือ เป็นปัญหาอาชญากรรมอัน เป็นผลสืบ เนื่องมาจากโศก ภัยพิบัตินี้ เช่นกัน

จากการศึกษาถึงสาเหตุของการ เป็นโศก ภัยพิบัติ ปัญหาหนึ่งที่สำคัญคือ สภาพครอบครัวที่ไม่มั่นคง เช่น พ่อแม่ชอบทะเลาะกัน พ่อมีเมียบ่อย แม่มีชู้ หย่าขาดจากกัน ที่น้องไม่ปรองดองกัน ฯลฯ (สุพัศรา สุภาพ, 2525 : 137) สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ย่อมแสดงให้เห็นว่า ครอบครัวนั้นมีบทบาท และเป็นสาเหตุสำคัญสาเหตุหนึ่ง ที่ทำให้วัยรุ่นชายและหญิงได้รับความกระทบกระเทือนทางด้านจิตใจ จึงตัดสินใจมาประกอบอาชีพโศก ภัยพิบัติได้ เช่นกัน

โดยพื้นฐานการวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาถึงลักษณะความสัมพันธ์และรูปแบบการสื่อสารในครอบครัว เนื่องจากครอบครัวนั้น เป็นสถาบันพื้นฐานที่ทำหน้าที่ในการวางรากฐานให้กับสังคม โดยทำหน้าที่เป็นสถาบันแรกที่สร้างกระบวนการสังคมประภิด (SOCIALIZATION) ให้กับสมาชิกของสังคม และเป็นสถาบันพื้นฐานที่ทำหน้าที่หล่อหลอมพฤติกรรม ตลอดจนการอบรมสั่งสอนสมาชิกในครอบครัวให้ เด็กและเยาวชนรู้จักขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม บรรทัดฐาน และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของสังคม ครอบครัวจะทำหน้าที่ดังกล่าวได้ดีมากน้อยเพียงไรขึ้นอยู่กับบรรยากาศของความสัมพันธ์ภายในครอบครัว การอบรมเลี้ยงดูบุตร และบรรยากาศของการสื่อสารระหว่างพ่อแม่ ลูก ซึ่งผลของการสื่อสารในครอบครัวจะเป็นสิ่งหล่อหลอมทัศนคติ อุปนิสัย จริยธรรม ศีลธรรม รวมถึงบุคลิกลักษณะและอื่น ๆ ของบุคคล (พัชนี เขยจรรยา และประทุม ฤกษ์กลาง, 2531 : 1)

แมคลาวด์ และแชฟฟี ได้นำทฤษฎีเกี่ยวกับรูปแบบการสื่อสารในครอบครัว (Family Communication Patterns Theory) มาใช้อธิบายเรื่อง การถ่ายทอดทางวัฒนธรรม ทางสังคม และการเมือง แก่เยาวชน เขากล่าวว่า วัยรุ่นคือช่วงเวลาที่สำคัญของชีวิต และครอบครัวมีอิทธิพลในการถ่ายทอด โดยวัยรุ่นจะรับการถ่ายทอดและสะสมไว้จนกระทั่งได้รับการถ่ายทอดหรือขัดเกลาจากสถาบันสังคมอื่น ๆ (Mcleod, Chaffee and Eswara, 1966 quoted in

Sheinkopf, 1973 : 26) เอลคิน สนับสนุนทฤษฎีของ แมคลาวด์ และแชฟฟ์ ว่า ครอบครัวมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาบุคลิกภาพพื้นฐาน ทักษะคิดทางสังคม และค่านิยม (Elkin, 1960 quoted in Sheinkopf, 1973 : 26)

ดังนั้น ความสัมพันธ์ในครอบครัวและรูปแบบการสื่อสารในครอบครัว นับว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการเสริมสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างพ่อแม่ ผู้ปกครอง ของวัยรุ่นซึ่งเป็นสมาชิกของครอบครัว การอบรมสั่งสอนของพ่อแม่จำเป็นต้องให้ความสำคัญต่อการสื่อสารที่สม่ำเสมอและต่อเนื่อง ประกอบกับเนื้อหาสาระของการสื่อสาร รวมทั้งการส่งเสริมให้กำลังใจ แนะนำและสนับสนุน เปิดโอกาสให้ลูก ๆ แสดงความคิดเห็น ฯลฯ สิ่งเหล่านี้จะนำมาซึ่งความรัก ความเข้าใจ และอบรมสั่งสอนให้เรียนรู้กฎเกณฑ์ของสังคม (ทัชนี เขยจรรยา และประทุม ฤกษ์กลาง, 2531 : 2) ปลูกฝังจริยธรรม และศีลธรรมอันดีแก่วัยรุ่น ซึ่งในปัจจุบันถ้าครอบครัวไม่ได้ให้ความสนใจหรือไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่เหล่านี้อย่างสมบูรณ์ อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่จะส่งผลให้เกิดปัญหาแก่วัยรุ่นชายใน เรื่องของการมีพฤติกรรม เบี่ยงเบนจากบรรทัดฐานของสังคม เช่น การเป็นรักร่วมเพศ การติดยาเสพติด รวมถึงการตัดสินใจประกอบอาชีพโสเภณีชายได้เช่นกัน

นอกจากความสัมพันธ์และรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวแล้ว เนื่องจากปัจจุบันสื่อมวลชนได้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตมนุษย์ และมีบทบาทสำคัญในการควบคุมทางสังคม (Social Control) และการสังคมประภคิต (Socialization) ต่อบุคคลในสังคม นอกจากนี้ยังส่งผลกระทบต่อบุคคลในด้านการเปลี่ยนแปลงความรู้ ความเข้าใจ ความคิดเห็น รวมทั้งพฤติกรรมและการกระทำของบุคคลอีกด้วย (ทัชนี เขยจรรยา และประทุม ฤกษ์กลาง, 2531 : 2) ดังนั้น ย่อมแสดงให้เห็นว่า ก่อนหน้าที่จะมีการตัดสินใจมาประกอบอาชีพโสเภณีนั้น โสเภณีชายอาจได้รับข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อมวลชนในแง่ของการโน้มน้าวใจให้มาประกอบอาชีพโสเภณีชาย ทั้งนี้ อาจรวมถึงสื่อบุคคล เช่น เพื่อน หรือคนรู้จักทั่วไป ซึ่งมีอิทธิพลต่อกลุ่มโสเภณีชายในการตัดสินใจมาประกอบอาชีพนี้เช่นกัน

จากปัญหาของโส เภณิชายรวมถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการมาประกอบอาชีพโส เภณิชาย ดังนั้นจึงควรที่จะได้มีการศึกษาถึงความสัมพันธ์ในครอบครัว พฤติกรรมการสื่อสาร และรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวของโส เภณิชาย โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบกับกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่นถึงความสัมพันธ์ในครอบครัว และรูปแบบการสื่อสารในครอบครัว ว่ามีความแตกต่างกันในประเด็นใดบ้าง และเนื่องจากงานวิจัยเกี่ยวกับโส เภณิชายนี้ยังไม่มีปรากฏ ผู้วิจัยได้ศึกษาถึงลักษณะเฉพาะของโส เภณิชายในเขตกรุงเทพมหานครเพิ่มเติมอีกส่วนหนึ่ง เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการวิจัยที่เกี่ยวกับโส เภณิชาย หรืองานวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องต่อไป

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงปัจจัยทางประชากรศาสตร์ ความสัมพันธ์ในครอบครัว พฤติกรรมการสื่อสาร และรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวของโส เภณิชาย
2. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างในด้านปัจจัยทางประชากรศาสตร์ ความสัมพันธ์ในครอบครัว รูปแบบการสื่อสารในครอบครัวของโส เภณิชาย และชายที่ประกอบอาชีพอื่น
3. เพื่อทราบความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสื่อสารในครอบครัว กับการประกอบอาชีพโส เภณิชาย
4. เพื่อศึกษาถึงลักษณะเฉพาะของโส เภณิชายในเขตกรุงเทพมหานคร

สมมติฐานในการวิจัย

1. โส เภณิชายและชายที่ประกอบอาชีพอื่น มีความแตกต่างกันในด้านปัจจัยทางประชากรศาสตร์
2. โส เภณิชายและชายที่ประกอบอาชีพอื่น มีความแตกต่างกันในด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว
3. โส เภณิชายและชายที่ประกอบอาชีพอื่น มีความแตกต่างกันในด้านรูปแบบการสื่อสารในครอบครัว

4. รูปแบบการสื่อสารในครอบครัว มีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชีพโสเภณีชาย

ขอบเขตของการวิจัย

1. งานวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาเฉพาะกลุ่มโสเภณีชายที่ทำงานเป็นพนักงานในสถานบริการเฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศในเขตกรุงเทพมหานครเท่านั้น โดยไม่รวมถึงโสเภณีชายที่ขายบริการให้กับสตรี หรือโสเภณีชายประเภทเตร็ดเตร่ทั่วไป ทั้งนี้ เนื่องจากการควบคุมการวิจัยรวมทั้งการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น เป็นไปได้ง่ายกว่า

2. กลุ่มเปรียบเทียบในงานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ชายที่ประกอบอาชีพอื่น โดยเลือกเฉพาะชายที่ประกอบอาชีพอื่น ๆ ยกเว้นโสเภณี และทำงานในเวลากลางคืนบริเวณย่านพัฒนาการ โดยเลือกกลุ่มเฉพาะที่มีอายุระหว่าง 15-28 ปี ซึ่งเป็นช่วงอายุที่มักพบในกลุ่มโสเภณีชายปัจจุบัน ทั้งนี้ เพื่อเป็นการควบคุมตัวแปรเรื่องอายุ และสภาพแวดล้อมในการทำงานให้ทั้ง 2 กลุ่มมีความใกล้เคียงกัน

3. งานวิจัยครั้งนี้ ศึกษาถึงปัจจัยทางประชากรศาสตร์ ความสัมพันธ์ในครอบครัวและรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวของโสเภณีชายในปัจจุบัน เปรียบเทียบกับชายที่ประกอบอาชีพอื่น ซึ่งตัวแปรเหล่านี้เป็นตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารโดยตรง ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลอย่างสูงต่อพฤติกรรมของบุคคลในสังคมปัจจุบัน ซึ่งรวมถึงการประกอบอาชีพโสเภณีชายด้วย

4. ตัวแปร พฤติกรรมการสื่อสาร ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเฉพาะกลุ่มโสเภณีชายเท่านั้น ทั้งนี้ ผู้วิจัยเพียงต้องการทราบถึงลักษณะการสื่อสารของกลุ่มโสเภณีชายผ่านสื่อต่าง ๆ อันได้แก่ การได้ยิน ได้เห็น การยอมรับและปฏิบัติตามเนื้อหาของสาร โดยมุ่งเน้นเนื้อหาเฉพาะที่เกี่ยวกับโสเภณีชาย จึงมิได้มีการศึกษาพฤติกรรมการสื่อสารในกลุ่มเปรียบเทียบ

5. งานวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาลักษณะเฉพาะของโสเภณีชายในเขตกรุงเทพมหานครเพิ่มเติมด้วย ทั้งนี้ผู้วิจัยเล็งเห็นว่าปัจจุบันจำนวนโสเภณีชายได้ขยายตัวเพิ่มมากขึ้น นั้นย่อมหมายถึงการเพิ่มขึ้นของปัญหาสังคมต่างๆ ที่จะตามมา ผู้วิจัยคิดว่าควรเริ่มมีการศึกษาถึงลักษณะเฉพาะของโสเภณีชาย สำหรับ เป็นข้อมูลพื้นฐานในการวางแผนแก้ไขปัญหา พร้อมทั้งเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการวิจัยเกี่ยวกับโสเภณีชายในครั้งต่อไป

นิยามศัพท์

ปัจจัยทางประชากรศาสตร์ หมายถึง ภูมิลำเนา, ระดับการศึกษา, สถานภาพการมีคู่ครอง, บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยในปัจจุบัน, รายได้ และความรับผิดชอบต่อครอบครัวของโสเภณีชายและชายที่ประกอบอาชีพอื่น รวมทั้งสถานภาพ, ระดับการศึกษา, อาชีพ และรายได้ของบิดามารดาของทั้ง 2 กลุ่ม

ความสัมพันธ์ในครอบครัว หมายถึง การสื่อสารที่กระทำกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างกับบุคคลในครอบครัวเดียวกัน ได้แก่ บิดา มารดา พี่น้อง รวมถึงความใกล้ชิดผูกพัน และความรู้สึกนึกคิดของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อพฤติกรรมของบุคคลเหล่านั้น ตั้งแต่ในช่วงวัยเด็กหรือจนกระทั่งเป็นวัยรุ่น

พฤติกรรมการสื่อสาร หมายถึง ลักษณะต่างๆ ของบุคคลที่ทำการสื่อสาร ผ่านสื่อมวลชนและสื่อบุคคล ได้แก่ การเปิดรับสื่อผ่านการฟัง การเห็น การยอมรับและปฏิบัติตามเนื้อหาที่สื่อ่นั้น ๆ เสนอ โดยเน้นที่เนื้อหาของสารที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการประกอบอาชีพโสเภณีชายในสถานบริการเฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศ

สื่อมวลชน หมายถึง วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์หรือวิดีโอ หนังสือพิมพ์ นิตยสารทั่วไป และนิตยสารเฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศ

สื่อบุคคล หมายถึง เพื่อน และคนรู้จักทั่วไป

รูปแบบการสื่อสารในครอบครัว หมายถึง ลักษณะที่เด่นชัดของพฤติกรรมที่กระทำซ้ำ ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลในครอบครัวเดียวกัน ซึ่งในที่นี้ คือระหว่างพ่อแม่กับลูก เช่น การอบรมสั่งสอน การแนะนำ การตักเตือน รวมทั้งการสื่อความหมาย ความเข้าใจ การถ่ายทอดข่าวสารต่าง ๆ ตั้งแต่ในช่วงวัยเด็กหรือจนกระทั่งเป็นวัยรุ่น เช่นกัน

รูปแบบการสื่อสารในครอบครัวสำหรับงานวิจัยนี้ แบ่งตามแนวคิดของแมคคลาวด์ และแซฟท์ ซึ่ง เป็นแบบแผนด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในครอบครัว แบ่งเป็น 2 แบบคือ

1. รูปแบบการสื่อสารในครอบครัวแบบเน้นสังคม (Socio-Oriented Communication) เป็นแบบของความสัมพันธ์ในการติดต่อสื่อสารระหว่าง พ่อ แม่ ลูก ที่ยึดถือสังคมแบบแผน หรือประเพณี เป็นแนวทางซึ่งก่อให้เกิด เป็นการติดต่อสื่อสารภายในครอบครัวที่พยายามคงไว้ซึ่งความสามัคคีกลมเกลียว ความสัมพันธ์ระหว่างกันที่สอดคล้องไม่ขัดแย้ง

2. รูปแบบการสื่อสารในครอบครัวแบบเน้นเหตุผล (Concept-Oriented Communication) เป็นแบบของความสัมพันธ์ในการติดต่อสื่อสารระหว่าง พ่อ แม่ ลูก ที่ยึดถือเรื่องของแนวความคิด ความเป็นไปได้ ข้อเท็จจริง หรือความถูกต้องในเนื้อหาที่สื่อสารนั้น เป็นหลัก ลูก ๆ จะได้รับการสนับสนุนให้แสดงความคิดเห็นอย่างเปิดเผย ยอมรับฟังความเห็นของผู้อื่นและมีวิจารณา

โสเภณีชาย หมายถึง ชายที่กำลั้งค้าประเวณีโดยทำงาน เป็นพนักงานในสถานบริการเฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศ (บางสถานบริการยินยอมให้สตรี เข้าใช้บริการด้วย) ในเขตกรุงเทพมหานครเท่านั้น โดยไม่รวมถึงโสเภณีชายที่ค้าประเวณีประเภทเคร์รี่เดร์ทั่วไป หรือโสเภณีชายที่ค้าประเวณีเฉพาะกับสตรี ทั้งนี้ไม่จำกัดอายุการทำงานของโสเภณีชาย

ชายที่ประกอบอาชีพอื่น หมายถึง ชายที่กำลังประกอบอาชีพอื่น ๆ ยกเว้นอาชีพโสเภณี และทำงานในเวลากลางคืนบริเวณย่านพัฒน์พงศ์ โดยกำหนดช่วงอายุระหว่าง 15-28 ปี (เนื่อง จาก เป็นช่วงอายุที่มีภพในหมู่โสเภณีชายปัจจุบัน)

ข้อจำกัดของการวิจัย

งานวิจัยนี้ทำการศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มโสเภณีชาย ที่ทำงานเป็นพนักงานในสถานบริการเฉพาะ กลุ่มรักร่วมเพศใน เขตกรุง เทพมหานคร เท่านั้น ทั้งนี้ไม่ได้รวมถึงโสเภณีชายประเภท เตรีค เตรีงและโสเภณีชายที่ทำงานในสถานบริการตามจังหวัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว เช่น เชียงใหม่ เมืองพัทยา ภูเก็ต เป็นต้น ซึ่งสภาพแวดล้อมในการทำงานอาจจะแตกต่างกันออกไป ดังนั้นผลการวิจัยนี้จึงมีข้อจำกัดอยู่บ้างในการนำไปใช้อ้างอิงกับกลุ่มอื่น ๆ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลงานวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานรัฐบาล เช่น กรมการพัฒนาชุมชน, กองกามโรค กรมควบคุมโรคติดต่อ หรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ในการที่จะนำผลการวิจัยไปใช้ เป็นพื้นฐานในการวางแผนป้องกันและแก้ไขปัญหาโสเภณีชาย รวมถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากโสเภณีชาย นอกจากนี้ ผลการวิจัยนี้จะเป็นพื้นฐานของหน่วยงานรัฐบาลในการพัฒนาวัยรุ่นชาย ซึ่งนับเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่สำคัญยิ่งต่อการพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมของประเทศ

2. การวิจัยครั้งนี้ช่วยส่งเสริมให้บิดา มารดา ผู้ปกครอง และผู้เกี่ยวข้องได้ตระหนักถึงความสำคัญของความสัมพันธ์และรูปแบบการสื่อสารในครอบครัว เพื่อนำไปประยุกต์ใช้และเป็นแนวทางในการอบรม เลี้ยงดูบุตรและการให้ความรัก ความอบอุ่น ซึ่งจะช่วยให้บุตรมีแนวความคิดที่ถูกต้อง คำนึงถึงบรรทัดฐานและศีลธรรมอันดีงามของสังคม สามารถช่วยป้องกันไม่ให้บุตรหลา นตัดสินใจไปประกอบอาชีพโสเภณีชาย อันจะนำมาซึ่งปัญหาสังคมอื่น ๆ อีกมากมาย

3. ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับโสเภณีชายในครั้งต่อ ๆ ไป